

Ένας παράξενος νεαρός (Ματθ ιθ´16-26) (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Αρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ ἀρκετὰ ἀσυνήθιστος νεαρός, ποὺ πλησιάζει τὸν Χριστὸ στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ, εἶναι κατ' ἀρχὴν προφανὲς ὅτι δὲν εἶχε πονηρὴ διάθεση. Δὲν πῆγε «πειράζων», ὅπως ἐκεῖνος ὁ νομικὸς καὶ κάποιοι Φαρισαῖοι. Ἦταν εἰλικρινής. Αὐτὸ τεκμαίρεται καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἀκούγοντας τὴν τελικὴ προτροπὴ τοῦ Χριστοῦ «ἀπῆλθεν λυπούμενος». Ἀναζητοῦσε πραγματικὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος, «συμπληρώνει» τὸν Ματθαῖο λέγοντας ὅτι «ἐμβλέψας αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ἠγάπησεν αὐτόν».

Νέος καὶ πλούσιος, καὶ νὰ ἀγωνιᾷ γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ μάλλον εἶναι σπάνιο φαινόμενο. Οἱ νέοι ἀνέκαθεν δὲν τὰ πάνε τόσο καλά μὲ τοὺς ἱεροκήρυκες. Οἱ σημερινοὶ μάλιστα νέοι, καὶ ὄχι μόνο, ὅταν ἀκούσουν κάποιον νὰ τοὺς μιλάει γιὰ αἰώνια ζωὴ, ἀπαντοῦν συνήθως μὲ τὴν παροιμία «κάλλιο πέντε καὶ στὸ χέρι, παρὰ δέκα καὶ καρτέρει».

Όμως από ό,τι φαίνεται, ο νέος που πήγε στον Χριστό δεν συμβιβαζόταν ούτε με τὰ «δέκα», ἀλλὰ ἤθελε πολὺ περισσότερα, καὶ μάλιστα ἐδῶ καὶ τώρα. Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ κρατοῦσε τὴ συνείδησή του καθαρὴ τηρώντας κατὰ δύναμη τὸ θεῖο θέλημα, τὸ ὁποῖο γνώριζε καλά. Σίγουρα δὲν εἶναι λίγο, ἕνας νέος ἄνθρωπος νὰ κάνει συνειδητὸ ἀγῶνα γιὰ νὰ ἐφαρμόζει τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμα ὅμως πιὸ ἐντυπωσιακὸ εἶναι ὅτι, παρὰ τοὺς ὄχι ἀσήμαντους κόπους του, δὲν εἶχε βουλιάξει οὔτε στὴν αὐτάρκεια οὔτε στὴν κενοδοξία. Ἔτσι, συνειδητοποιώντας ὅτι μᾶλλον εἶχε κατορθώσει ἀρκετὰ γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ, δὲν εἶπε «μπράβο μου», ἀλλὰ ρώτησε «τί ἔτι ὑστερῶ;». Αὐτὴ ἡ ἐρώτηση εἶναι δεῖγμα ὠριμότητας καὶ σύνεσης, ἀρετῶν δυσέυρετων σὲ νέους.

Τί ἔτι ὑστερῶ;

Μὲ τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο ἐγωιστικὸ φρόνημα κάποιος ἄλλος νέος, στὴν προτροπὴ ἐνὸς μεγάλου χριστιανοῦ λογοτέχνη νὰ γνωρίσει τὸν Χριστὸ καὶ νὰ τὸν κάνει ὁδηγὸ τῆς ζωῆς του, ἀπάντησε: «Φοβᾶμαι ὅτι ὁ Χριστὸς μὲ τὶς ἐντολὲς του θὰ εὐνουχίσει τὶς ἱκανότητές μου καὶ θὰ μοῦ κόψει τὰ φτερὰ νὰ πραγματώσω τὰ ὄνειρά μου». Τότε ὁ πιστὸς νομπελίστας τοῦ εἶπε: «Ἄν γνωρίσει σωστὰ τὸν Χριστὸ καὶ μπεῖς στὸ στάδιο ἀσκήσεως τῆς Ἐκκλησίας του, δὲν θὰ σὲ ἀφήσει σὲ ἡσυχία μέχρι νὰ ἀξιοποιήσεις στὸ ἔπακρο τὰ χαρίσματά σου».

Ἐρωτώντας ὁ ἄνθρωπος τὸν Χριστὸ «τί ἔτι ὑστερῶ;», βάζει τὸ πιὸ γερὸ θεμέλιο γνήσιας πνευματικῆς προκοπῆς. Ὁ ἅγιος Σισώης, κάνοντας αὐτὴ τὴν ἐρώτηση καθημερινὸ ἐφαλτήριο γιὰ νέους ἀγῶνες, ἔφτασε στὴν κορυφὴ τῆς ὑποποιοῦ ταπεινώσεως: Ἔβλεπε τὸν Χριστὸ νὰ ἔρχεται «ἐν δόξῃ» γιὰ νὰ παραλάβει τὴν ψυχὴ του, καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν ἀφήσει νὰ ζήσει λίγο ἀκόμα γιὰ νὰ βάλει ἀρχὴ μετανοίας. Ἀντίθετα, ὅποιος ἐπαναπαύεται στὶς ὑποτιθέμενες ἀρετές του καὶ αὐτοθαυμάζεται γιὰ τὰ ἠθικά του κατορθώματα, στὴν καλύτερη περίπτωση βαλτώνει σὲ μία ἐπικίνδυνη στασιμότητα, γιὰ νὰ ξυπνήσει κάποια νύχτα καὶ νὰ ἀκούσει μαζί μὲ τὸν ἄφρονα πλούσιο: «ἂ δὲ ἠτοίμασας, τίني ἔσται;».

Ὁ οὐράνιος θησαυρὸς σου

Ὁ κατὰ τὰ ἄλλα ἀξιοθαύμαστος νεαρὸς που πήγε στον Χριστό, ἐνῶ δὲν εἶχε κολλήσει στὸν βάλτο τῆς αὐτάρκειας, εἶχε πιαστεῖ στὴν παγίδα ἐνὸς πάθους, τῆς φιλοκτημοσύνης. Καὶ ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται, εἶχε γερὰ γαντζωθεί στὴν ἀγάπη τῶν κτημάτων του. Ἐκπλήσσεται ἀκόμη καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, βλέποντας αὐτὸν που μὲ τόση χαρὰ καὶ προθυμία προσῆλθε στὸν Χριστό, ὅταν τοῦ ζήτησε νὰ τὰ ἀφήσει ὅλα καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσει, νὰ μὴ βρίσκει τὸ κουράγιο «μηδὲ ἀποκρίνασθαι, ἀλλὰ σιγήσαντα καὶ κατηφῆ γενόμενον ἀπελθεῖν». Καὶ νὰ σκεφθεῖ

κανείς ότι η πρόταση του Χριστού ήταν άκρως δελεαστική. «Είδες πόσα βραβεΐα, πόσους στεφάνους τίθῃσι τῷ σταδίῳ τούτῳ;», ρωτάει ὁ Χρυσορρήμων. Δὲν εἶναι λίγο νὰ σοῦ λέει ὅτι ἀπέχεις ἕνα βῆμα ἀπὸ τὴν τελειότητα. Δὲν εἶναι ἀμελητέο νὰ σοῦ ὑπόσχεται «θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς».

Ἄν ὁ νεαρὸς τὸ σκεφτόταν καλύτερα, θὰ συνειδητοποιοῦσε ὅτι τελικά, ὄχι μόνο δὲν θὰ ἔχανε τίποτε, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς θὰ τοῦ πρόσθετε «ὄχι ἀπλῶς περισσότερα ἀλλὰ καὶ τόσο μεγαλύτερα, ὅσο μεγαλύτερος εἶναι ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴ γῆ». Ἄν εἶχε ἀκολουθήσει τὸν Χριστό, ἴσως νὰ εἶχε φτάσει κι αὐτὸς στὰ μέτρα τῶν ἀγίων Ἀποστόλων ἢ τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου καὶ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἀφοῦ καὶ γιὰ τοὺς δύο αὐτοὺς κολοσσὸς ἀγιότητος (ὅπως καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους) αὐτὸ τὸ εὐαγγέλιο ἔγινε ἡ ἀφετηρία τῆς θαυμαστῆς ἀφιέρωσής τους στὸν Χριστό.

Σὲ ἐποχὲς πενίας λόγω τῆς οἰκονομικῆς κρίσης ἴσως πολλοὶ ἰσχυριστοῦν ὅτι ἡ εὐαγγελικὴ αὐτὴ περικοπὴ δὲν ἔχει καὶ πολλὰ νὰ μᾶς πεῖ. Ὅμως δὲν εἶναι μόνο τὰ πολλὰ κτήματα ποὺ μᾶς κρατᾶνε δεμένους καὶ δὲν μᾶς ἀφήνουν νὰ ἀκολουθήσουμε τὸν Χριστό. Ὁ ἀββὰς Δωρόθεος δὲν κινδυνολογεῖ, ὅταν συμβουλεύει: «Πιστέψτε με, ἀδελφοὶ μου· ἂν ἔχει παραδοθεῖ κάποιος καὶ μόνο σὲ ἕνα πάθος, κινδυνεύει νὰ χάσει τὴν ψυχὴ του. Μπορεῖ νὰ κάνεις δέκα καλὰ ἔργα καὶ νὰ τὰ νικάει τὸ ἕνα κακὸ στὸ ὁποῖο ἔχεις ὑποδουλωθεῖ. Ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἀετός, ἂν ξεφύγει ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν παγίδα καὶ πιαστεῖ μόνο τὸ νύχι του, δὲν γλιτώνει, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ. Ἄν ἔχει καὶ μὲ ἕνα μόνο πάθος δεθεῖ, ὅποια ὥρα θέλει ὁ ἐχθρὸς τὴ νικάει». Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ ἱερέας Σαπρίκιος, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἄντεξε βασανιστήρια γιὰ τὴν πίστη του στὸν Χριστό, ἔχασε ὄχι μόνο τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴ του, λόγω τῆς ἐπίμονης μνησικακίας του πρὸς τὸν φίλο του καὶ μετέπειτα ἅγιο μάρτυρα Νικηφόρο, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκλιπαροῦσε γιὰ συγχώρηση.

Μετὰ ἀπὸ αὐτά, ἂν κι ἐμεῖς «ἐκπληττόμενοι σφόδρα» ρωτήσουμε μαζὶ μὲ τοὺς μαθητὲς τὸν Κύριο «τίς ἄρα δύναται σωθῆναι;», ἅς παρηγορηθοῦμε μὲ τὴν ἀπάντησή του - πρόσκληση σὲ θερμότερη πίστη: «Παρὰ τῷ Θεῷ πάντα δυνατὰ ἐστίν».

Πηγή: agiazoni.gr